

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 18-11-67282 מדינת ישראל נ' מונטג

לפני:

כבוד השופט גיא אבנון

המבקשת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
ובאמצעות משטרת ישראל, יאל"כ-להב 433

נגד

המשיב:

בנימין משה מונטג – ת"ז 032826125

בשם המבקשת:

עו"ד צור חוטה, עו"ד זהר גיאת, עו"ד אור גבאי,
רס"ב גיא ורטהיים, רס"ב ניר אדרי
עו"ד נועה מילשטיין

בשם המשיב:

החלטה

המשיב קיבל לכאורה שוחד בדמות ארון קודש בשווי 250,000 ₪, אשר נמסר על ידי נותן השוחד לבית הכנסת בו השניים מתפללים. האם ניתן לתפוס מן המשיב רכוש בשווי של ארון הקודש, על מנת שניתן יהיה לחלטו בתום המשפט? ובניסוח רחב של הסוגיה המשפטית, האם הדין מאפשר לחלט ממקבל שוחד "בעין" את שווי הכספי של השוחד, להבדיל מחילוט "החפץ" מושא השוחד (להלן: המתת) או תליפו?

רקע – בתמצית המתבקשת

1. כנגד המשיב ואחרים מתנהלת מזה קרוב לשלוש שנים חקירה רחבת היקף בגין עבירות כלכליות, לרבות מרמה והפרת אמונים, קשירת קשר לפשע, שוחד והלבנת הון. בשלב מוקדם של החקירה נתפס רכושו של המשיב, על מנת שבבוא העת ניתן יהיה להיפרע ממנו בדרך של חילוט בשווי עבירות הלבנת הון. לעת הנוכחית נותרו תפוסות ברישום שתי דירות מגורים בבעלותו של המשיב בבית שמש, האחת (ברחוב בן איש חי 32) תפוסה במלואה והאחרת (ברחוב יחזקאל הנביא 13) תפוסה כדי מחציתה (להלן: הדירות).

לפני כמחצית השנה זומנו החשודים לשימוע בטרם הגשת כתב אישום, אז הועבר לידיהם כתב חשדות, במסגרתו צמצמה המדינה את העבירות המיוחסות למשיב והעמידה אותן על עבירה אחת של לקיחת שוחד, ללא עבירות נלוות. לפי החשד, אדם בשם לייב וולדמן (להלן: וולדמן) נתן למשיב שוחד בדמות ארון קודש שנמסר לבית הכנסת בו מתפללים וולדמן והמשיב (להלן:

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 67282-11-18 מדינת ישראל נ' מונטג

בהתאמה: ארון הקודש, בית הכנסת). שוויו של ארון הקודש, המוחזק גם בימים אלה בבית הכנסת, מוערך בסך כ- 250,000 ₪. לטענת המבקשת, יש לאפשר לה להמשיך ולהחזיק בעיקול על הדירה ברחוב בן איש חי 32 בית שמש, על מנת להיפרע ממנה בבוא העת כחילוט בשוויו של ארון הקודש, קרי, כדי סך של 250,000 ₪. זכות החילוט, כך המבקשת, מתגבשת בהוראת סעיף 297(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), המכיר באפשרות לחלט מלוקח השוחד רכוש בשווי השוחד. לטענת המשיב, המחוקק ערך אבחנה בין נותן שוחד, ממנו ניתן לחלט את שווייה של התועלת שהפיק מהשוחד, לבין לוקח השוחד, ממנו ניתן לחלט אך ורק את "מה שניתן כשוחד" – משמע ארון הקודש עצמו, או את מה שבא במקומו. המשיב סבור כי לא ניתן לפרש את המינוח "מה שבא במקומו" כהיתר לחילוט שוויו של השוחד.

דיון ראשוני בבקשה התקיים ביום 11.11.20, אז יוצגה המדינה ע"י היחידה הארצית לחקירת פשעים כלכליים במשטרת ישראל – יאל"כ-להב 433. בתום הדיון קיבלו הצדדים את המלצת בית המשפט לפיה בשל אופי המחלוקת – סוגיה משפטית טהורה, ובשל השלכות רוחב אפשריות כתוצאה מההחלטה, ייקבע מועד נוסף לדיון אליו יתייצבו נציגי פרקליטות מחוז ירושלים, המלווים את תיק החקירה מראשיתו. כך נעשה, וביום 26.1.21 התקיים דיון בנוכחות ב"כ הצדדים שפרטיהם בכותרת ההחלטה.

טענות הצדדים

2. למען הנוחות, נשים ראשית לנגד עינינו את הוראת החוק הרלוונטית, סעיף 297 לחוק העונשין:

חילוט ושילום [ב/8]
 297. (א) הורשע אדם על עבירה לפי סימן זה, רשאי בית המשפט, נוסף על העונש שיטיל –
 (1) לצוות על חילוט מה שניתן כשוחד ומה שבא במקומו;
 (2) לחייב את נותן השוחד לשלם לאוצר המדינה את שווייה של התועלת שהפיק מן השוחד.
 (ב) סימן זה אינו מוציא תביעה אזרחית.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 18-11-67282 מדינת ישראל נ' מונטג

3. לטענת המבקשת, יש לפרש את הוראות החיקוק בסעיף 297(א) ובסעיף 297(א)(2) לחוק העונשין (להלן בהתאמה: "ס"ק 1, ס"ק 2) כהוראות שכוונתן זהה, משמע, שתיהן נועדו לאפשר למדינה לחלט רכוש ממי שמעורב בביצוע עבירת שוחד, בין אם המדובר בנותן השוחד ובין אם המדובר בלוקח השוחד. מכאן, אין רבותא לאיזה מהניסוחים השונים בהם השתמש המחוקק. רכושו של כל אחד מהמעורבים בביצוע העבירה יחולט כדי התמורה שהלה הפיק כתוצאה מביצוע העבירה. ככל שמדובר בלוקח השוחד, ניתן לחלט ממנו את המתת (בענינו – ארון הקודש), ולחלופין את שווי של המתת (שווי של ארון הקודש – סך של 250,000 ₪). ככל שמדובר בנותן השוחד, התועלת שזה הפיק אינה מוגבלת לשווי של המתת, אלא לרוב גבוהה יותר (שאחרת מה טעם במתן שוחד, אם התועלת המופקת מנתינתו אינה עולה על שווי המתת?), ומכאן שניתן לחלט את שווי של התועלת שהפיק נותן השוחד כתוצאה ממתן השוחד, כלומר, את שווי התמורה שקיבל כנגד השוחד שנתן.

4. לטענת המשיב, המחוקק שחזקה עליו כי איננו משחית מילותיו לריק, ביקש לעשות אבחנה של ממש בין נותן השוחד לבין לוקחו. ככל שמדובר בנותן השוחד, הבהיר המחוקק במילים מפורשות כי זה יחויב בתשלום שוויה של התועלת שהפיק. מנגד, בכל הנוגע ללוקח השוחד, השתמש המחוקק בניסוח שונה, שיש בו כדי ללמד על כוונה שונה: יחולט אך ורק מה שניתן כשוחד (המתת) ומה שבא במקומו. לטענת המשיב, אילו התכוון המחוקק לחילוט שוויו של המתת, ברי כי היה עושה שימוש במינוח זהה לזה שנקט לגבי נותן השוחד, קרי, שווי. מראה לנסח את ההוראה באופן שונה ("מה שבא במקומו"), הרי שלא התכוון לחילוט שוויו של המתת שניתן כשוחד, אלא לחלופו, וזאת אך ורק באותם המקרים בהם המתת הוחלף, וניתן להצביע על התחליף.

5. שני הצדדים ביקשו לתמוך טענותיהם בראש וראשונה בע"פ 7593/08 רוני ריטבלט נ' מדינת ישראל (1.9.09, להלן: ענין ריטבלט), כשכל צד ראה בפסק הדין בסיס ויתד לגישתו הפרשנית, וסבר כי עמדתו היא שמתיישבת עם קביעות בית המשפט.

6. הצדדים הרחיבו באשר לאופן בו יש לפרש את הוראות החוק. לטענת המבקשת, יש לבחון את השיקולים העומדים מאחורי הצורך בחילוט רכושו של לוקח השוחד, ובפרט את מדרג החומרה שנקבע בין עבירה של לקיחת שוחד לבין עבירה של מתן שוחד. כך, בעוד עובד ציבור הלוקח שוחד צפוי לעונש העשוי להגיע לעשר שנות מאסר, הרי שהעונש המירבי לנותן שוחד

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 67282-11-18 מדינת ישראל נ' מונטג

נמוך יותר ועומד על שבע שנות מאסר. מכאן, אין זה סביר לחלט מנותן השוחד את שווי התועלת שהפיק מן השוחד, ומנגד להגביל את החילוט מלוקח השוחד לכדי המתת שניתן כשוחד, ללא אפשרות לחלט את שווי של המתת. עוד טענה המבקשת כי אם בעבר שוחד היה ניתן כמעט אך ורק בדרך של כסף ממש, הרי שבחלוף השנים השתכללו העבריינים וסוגי השוחד כיום הם רבים ומגוונים. התוצאה היא שפעמים רבות כלל לא ניתן לתפוס את המתת שניתן כשוחד, ויותר מכך, לא ניתן לעקוב אחר גלגוליו, ומכאן שהדרך האפשרית היחידה לחלטו היא בעיקול שווי מתוך רכשו של לוקח השוחד.

7. ב"כ המשיב עמדה מנגד על הצורך בפרשנות תכליתית המתיישרת עם הוראותיו המפורשות של המחוקק. לטענתה, גם אם ראוי לתקן את הוראות החוק כך שניתן יהיה לחלט מלוקח השוחד את שווי של המתת, לא ניתן לעשות זאת בדרך של פרשנות פסיקתית, כי אם בדרך של תיקון חקיקה. בהקשר זה הפנתה לע"פ 3583/20 פלוני נ' מדינת ישראל (09.11.2020) (להלן: ענין פלוני), שם דן בית המשפט במשמעות המילה "דוד" בהגדרת "בן משפחה" בסעיף 351(ה) לחוק העונשין. בית המשפט עמד על האופן בו המחוקק בוחר מילותיו בקפידה, מבחין בין הסדר חוקי אחד למשנהו, באופן שאינו מצריך פרשנות נוספת, רחבה או צרה. ב"כ המשיב הוסיפה וטענה כי ככל שניתן לפרש את הוראת החוק בדרכים שונות, יש לבחור באפשרות הפוגענית פחות כלפי החשוד.

דיון

8. "כידוע, פרשנות דבר חקיקה תחל, בראש ובראשונה, מלשון החוק, וככל שהלשון מובילה לפרשנות ברורה וחד-משמעית, הרי שבכך יבוא ההליך הפרשני לסימו" (ענין פלוני, פסק דינה של כב' השופטת י' וילנר, פס' 2).

לשון המחוקק קצרה ותכליתית. כשמדובר בלוקח שוחד, ניתן לחלט את "מה שניתן כשוחד ומה שבא במקומו" (ס"ק 1). לעומת זאת, כשמדובר בנותן שוחד, ניתן לחלט את "שווי של התועלת שהפיק מן השוחד" (ס"ק 2). אילו רצה המחוקק לאפשר חילוט שווי של "מה שניתן כשוחד", משמע חילוט שווי של המתת, חזקה עליו כי היה מורה כך מפורשות. הימנעותו של המחוקק מהוראה כאמור, כשבה בעת ובמסגרת אותה הוראת חיקוק ממש הורה על חילוט שוויה של התועלת שהפיק נותן השוחד, מלמדת על כך שלא התכוון לאפשר חילוט שווי של המתת.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 67282-11-18 מדינת ישראל נ' מונטג

מסקנה זו נלמדת בראש וראשונה מהמילים השונות שבחר המחוקק, בשעה שאילו כוונתו הייתה זהה – חילוט בשווי – צריך היה לאחוז באותם המונחים. כאן לכאורה צריך להתחיל ואף להסתיים מסענו הפרשני. חרף האמור, על מנת שלא נימצא חסרים, נמשיך בדרך.

9. השאלה המרכזית שבמחלוקת: מה משמעותו של המונח "מה שבא במקומו". האם, כטענת המבקשת, הכוונה לשוויו של המתת, שמא כטענת המשיב, יש צורך לעקוב אחר מה שנעשה במתת, כיצד "התגלגל" בחלוף הזמן, באופן שיאפשר לתפוס את חליפו. כאמור, שני הצדדים תלו ייחוסם בענין ריטבלט, אותו נבחן עתה בהקשר המצומצם הרלוונטי לדיון.

דו"ר בפסק דין בערעור של מי שהורשעו בפרשיית שוחד, הלבנת הון ומסים. המערער מס' 3 (להלן: כהן) שימש באותה עת כעובד ציבור בכיר והורשע בלקיחת שוחד בסך 1.3 מיליון ₪ במזומן, ובנוסף לכך בקבלת טובות הנאה שונות. בית המשפט המחוזי הורה על חילוט שתיים מדירותיו של כהן, לאחר שקבע כי הדירות הן "מה שבא במקומו" של השוחד, זאת משמצא כי ברכישת כל אחת מהדירות עשה כהן שימוש בחלק מהכספים שקיבל כשוחד. להשלמת התמונה יצוין כי נוסף על עבירת השוחד הורשע כהן גם בעבירת הלבנת הון בסך 330,000 דולר, אך בית המשפט המחוזי קבע כי קיימים נימוקים מיוחדים להימנע מחילוט רכוש בשווי עבירת הלבנת הון.

בניגוד לקביעת בית המשפט המחוזי, בית המשפט העליון קבע כי "אין זיקה הכרחית בין כספי השוחד שקיבל כהן מריטבלט וטוקאן לבין הסכומים שהושקעו בדירות בחיפה ובגבעתיים. בפרט אמורים הדברים ביחס לדירה בחיפה, לגביה גם המשיבה טוענת כי רק 1/16 משווייה מקורם בשוחד שקיבל כהן מריטבלט ומטוקאן. בצד זה קבענו כי הסכום שקבע בית המשפט כסכום השוחד – 1.3 מיליון ש"ח – הוא בגדר הערכה על הצד הנמוך. בנסיבות אלה, מקובל עלינו כי אין מקום לחילוט הדירות בתור שכאלה, דהיינו אין מקום לחילוט "מה שבא במקומו" של השוחד. עדיין ניתן לצוות על חילוט מה שניתן כשוחד, כאמור ברישא לסעיף 297(א)(1) וכזכור, קבענו לעיל כי סכום השוחד עומד לפחות על 1.3 מיליון ש"ח. ניתן היה להורות על חילוט סכום זה מרכושו של כהן, בלי לייחד את החילוט לדירה זו או אחרת" (פס' 91, הדגשה הוספה – ג"א).

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 18-11-67282 מדינת ישראל נ' מונטג

10. המבקשת פירשה את ההחלטה בענין ריטבלט, כאילו בכל מקרה של לקיחת שוחד ניתן לחלט את שווי המתת מרכושו של נאשם, ובלבד שלא נייחד את החילוט לנכס ספציפי. דעתי שונה. מכיוון שכהן קיבל שוחד בכסף מזומן, הרי שחילוט "מה שניתן כשוחד", היינו המתת עצמו, מאפשר לחלט כספים מתוך רכושו של כהן, ללא צורך להצביע על זיקה בין כספי השוחד לבין הרכוש ממנו יבוצע החילוט. מנגד, בכל הנוגע ל"מה שבא במקומו" של המתת, היינו הדירות, קבע בית המשפט מפורשות כי אלו לא ניתנות לחילוט, בהיעדר זיקה הכרחית, בין כספי השוחד לבין הכספים ששימשו לרכישת הדירות. נשווה לענינו. אילו קיבל המשיב שוחד בדמות כספים ממש, ניתן היה לחלט מרכושו כדי גובה השוחד, ללא צורך בזיקה ישירה בין כספי השוחד לבין הרכוש ממנו יבוצע החילוט. דא עקא, המשיב לא קיבל כספים אלא חפץ – ארון קודש. מכאן, חילוט המתת משמעו חילוט החפץ שהתקבל כשוחד, היינו ארון הקודש עצמו. ובאשר לאפשרות לחלט את "מה שבא במקומו", בית המשפט קבע בענין ריטבלט כי חילוט זה אפשרי אך ורק בכפוף לזיקה הכרחית בין המתת לבין הנכס המחולט. בענינו, אין מחלוקת על כך שלא קיימת זיקה כלשהי בין ארון הקודש לבין דירותיו של המשיב, ומכאן, שאלו אינן ניתנות בחילוט, בדיוק כפי הקביעה באשר לכהן.

11. לתמיכה בגישתה הפרשנית הפנתה המבקשת למספר החלטות נוספות: ע"פ 6145/15 רונאל פישר נ' מדינת ישראל (25.10.15), שם קבע בית המשפט כי ניתן לחלט בחילוט סופי רכוש ששווי כשווי עבירת השוחד (פס' 26). דא עקא, הסוגיה דכאן כלל לא נתבררה באותה החלטה, וממילא השוחד (שם) נלקח בכסף ממש, ולפיכך אין רלוונטיות לענינו.

ת"פ (מחוזי ת"א-יפו) 10291-01-12 מדינת ישראל נ' צ'דני (13.5.14), פרשת אולמרט, בענינו של של הנאשם 6 אורי לופוליאנסקי). בית המשפט הפנה לענין ריטבלט, ממנו למד כי "ניתן לחלט את שווי של סכום השוחד שקיבל מתוך רכושו הכולל, ומבלי לייחד אותו דווקא לרכוש הספציפי שהינו תולדה של העבירה" (פס' 20, הדגשה הוספה – ג"א) [במאמר מוסגר, סופו של יום נמנע בית המשפט מחילוט הכספים, מנימוקים שאינם רלוונטיים לנו. ראו גזר דינו של נאשם 6 מיום 19.6.14]. במלוא הענווה אצרך דעתי לקביעתו הפרשנית של בית המשפט המחוזי, כב' השופט ד' רון, לפיה ניתן לחלט מרכושו של נאשם בשווי של סכום השוחד. שוב, אין בכך כדי לסייע למבקשת, משבאותו ענין השוחד התקבל בכסף, בדומה לענין ריטבלט, ובשונה מענינו.

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 67282-11-18 מדינת ישראל נ' מונטג

ע"ח (מחוזי מרכז-לוד) 50374-11-19 מדינת ישראל נ' חסוי (19.2.20). בית המשפט דן בשאלת משמעותו של סעיף 297(א)(2) לחוק העונשין, וקבע כי הגם שהסעיף איננו מדבר על חילוט אלא על שילום, "אין לתת להבדל הסמנטי להשפיע על המהות, הנשמרת ואינה מובחנת, בין חילוט לשילום, באשר שניהם ממלאים אחר אותו רציונל, מתקיימים בסיום ההליך, בנוסף לעונש, ונדרשים באותה המידה לסמכויות שיאפשרו את מימושם". הסוגיה שנבחנה (שם) הייתה שונה, לא עסקה במחלוקת מושא ההליך כאן ונגעה לפרשנות ס"ק 2. שמא למעלה מן הצורך נוסיף שגם באותו המקרה דובר על מתן שוחד בכסף ממש.

12. תכלית החילוט: טוענת המבקשת, ובמידה רבה של צדק, כי קשה להלום מצב בו לוקח השוחד יימצא במצב טוב מזה של נותן השוחד. כך, מנותן השוחד ניתן לחלט את שווי התועלת שהפיק מן השוחד, היינו – חילוט כספים בשוויה של מלוא התמורה שקיבל, ללא קשר לאופן שבו ניתן השוחד או לדרך שבה התקבלה התמורה (כלומר, גם אם השוחד או התמורה אינם בכסף ממש). לוקח השוחד, מנגד, מוגן מפני חילוט בשווי המתת, ככל שזה לא ניתן בכסף. חוסר המתאם בין נותן השוחד לבין לוקח השוחד מקבל משנה תוקף בהינתן החומרה היתרה שראה המחוקק לייחס לעבירת לקיחת השוחד, שעונש המאסר בצידה חמור מזה של נותן השוחד.

לא זו אף זו: אם בעבר דרכי מתן שוחד היו בעיקר במעטפות כסף שנמסרו "תחת השולחן", הרי שברבות השנים והעבריינים התרבו השיטות והשתכללו, כמידת יכולתו ואמצעיו של נותן השוחד, וכעוצמת תאוותו, חולשתו ורדיפת הבצע של לוקח השוחד (ארוחה במסעדה, לינה במלון, טיסה ליעד נחשק, כרטיס כניסה לאירוע ספורט יוקרתי, טיפול VIP, קידום ברשימת המתנה, והרשימה ארוכה). לכאורה, קשה להצדיק פרשנות לפיה רכושו של לוקח השוחד יחולט רק כשמדובר במי שלקח שוחד בכסף ממש, ואילו זה שנטל שוחד בדרכים אחרות, יזכה לפטור מחילוט.

13. אלא שדין רצוי לחוד ודין מצוי לחוד. לשון המחוקק איננה משתמעת לשתי פנים, לבטח לא בהינתן הקביעות בענין ריטבלט, ובמצב דברים זה אל לנו לתת לדין הרצוי להוביל אותנו במלאכת הפרשנות. ראו ענין פלוני: "ברי הוא, כי הסדר חוקי מסוג זה, אשר מתאפיין במילים מדויקות וברמת פירוט גבוהה, אינו יכול לשאת פרשנות..." (פס' 26 לפסק דינו של כב' השופט א' שטיין). ובהמשך:

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 67282-11-18 מדינת ישראל נ' מונטג

"עניינם של דיני העונשין אינו רק בנענש אלא גם במעניש; ובאומרי "מעניש", הנני מתכוון למדינה על כל זרועות האכיפה שלה: המשטרה, הפרקליטות ובתי המשפט. בצד העבירות והעונשים שדיני העונשין קובעים עבור מפרי החוק, דינים אלה מציבים גבולות לכוחה של המשטרה, לכוחה של הפרקליטות ולכוחם של בתי המשפט לפגוע בחירותם, בכבודם וברוחתם של חשודים ונאשמים. גבולות אלה נקבעו, בראש ובראשונה, במילות האיסורים הפליליים אשר נכתבו בחוק, שכן מילים אלו – ורק הן – מגדירות את המעשים והמחזלים אשר מגיעים כדי עבירה פלילית. שמירה על גבולות אלו מרסנת את הכוח שבידי רשויות האכיפה לבל יעצים את עצמו יתר על המידה, יגלוש אל מחוץ לגבולות שנקבעו לו ויחריב את חירותו, את כבודו ואת רוחתו של האזרח שעומד מולו. שמירה על גבולות כאמור, אף היא בגדר תכליתם של דיני העונשין בני זמננו, וחשיבותה של תכלית זו איננה נופלת מחשיבות ההגנה על ערכים חברתיים מפני מעשים עברייניים. כללי משפט שבאים להגשים תכלית זו אינם מאפשרים למשטרה, לפרקליטות ולבתי המשפט להתייחס אל מילות החוק כאל חומר ביד היוצר, אשר סובל כל פירוש שניתן למקמו על הקו שמחבר את מילות האיסור הפלילי אל הערך החברתי המוגן באמצעותו. הרשאה כזאת כמוה כהרשאה להתייחס אל האדם שעומד למשפט פלילי כאל אמצעי נטול כוח וחסר זכויות להשגת מטרותיהם של דיני העונשין – תוצאה שאליה בוודאי לא נרצה להגיע" (שם, פס' 34, הדגשה הוספה – ג"א).

רוצה לומר, חזרנו לתחילת מסענו הפרשני. בהינתן מילותיו המפורשות והברורות של המחוקק, בהינתן האבחנה שערך המחוקק עצמו בין ס"ק 1 לבין ס"ק 2, כשבפעם הראשונה הורה על חילוט המתת או חליפו, ואילו בפעם השנייה הורה על חילוט שווי התועלת שהופקה מן השוחד, וכששתי ההוראות באות בתוך אותה הוראת חוק, למעשה בגדרי אותו סעיף, ברי כי לא ניתן להגיע למסקנה פרשנית כפי עמדתה של המדינה. בניגוד לטענת המבקשת, המחוקק ראה לאבחן בין נותן השוחד לבין לוקח השוחד בכל הנוגע לאפשרות החילוט, כשדווקא מנותן השוחד אפשרות החילוט גבוהה במידה משמעותית, זאת הגם שלוקח השוחד צפוי לעונש מאסר ממושך יותר.

14. בגדרי למעלה מן הצורך נוסיף, כי אילו נמצאנו במצב בו פרשנות דבר החקיקה מובילה לשתי תוצאות שהדעת סובלת (וזה איננו המצב), אזי שומה היה עלינו לבחור בפרשנות המקילה

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 67282-11-18 מדינת ישראל נ' מונטג

עם המשיב (סעיף 34 כא לחוק העונשין). משמע, גם מטעם זה לא ניתן להעדיף את עמדתה הפרשנית של המבקשת.

15. מכאן, גם אם יורשע המשיב בתום ההליך (ככל שיוגש כתב אישום) בעבירה המיוחסת לו, לקיחת שוחד בדמות ארון קודש שנמסר על-ידי וולדמן לבית הכנסת בו השניים מתפללים, לא ניתן יהיה לחלט את שוויו של ארון הקודש מתוך רכושו של המשיב.

התוצאה היא שאני מורה על ביטול צווי העיקול שהוצאו על שתי הדירות. על מנת לאפשר למבקשת להגיש ערר לבית המשפט המחוזי, אני מורה על עיכוב ביצוע חלקה האופרטיבי של ההחלטה בכל הנוגע לדירה ברחוב בן איש חי 32 בית שמש, עד יום 28.2.21 שעה 12:00 (למען הסר ספק: אין עיכוב ביצוע של ההוראה להסיר את העיקול מעל מחצית הדירה ברחוב יחזקאל 13 בית שמש, משמילא נתנה המבקשת הסכמתה להסרתו של עיקול זה).

16. לתשומת לב, אין בהחלטתי זו כדי להביע עמדה באשר לאפשרות העומדת בפני המבקשת, לפנות לבית המשפט בבקשה ליתן צו לתפיסת ארון הקודש עצמו על מנת לחלטו בבוא העת, בגדר "מה שניתן כשוחד". אומר בזהירות כי ספק רב בעיניי אם כך תעשה המבקשת, בעיקר בהינתן אופי הפריט – תשמיש קדושה המוחזק בבית תפילה, בהינתן טוענים פוטנציאליים לזכות (באי בית הכנסת), ובהינתן אינטרסים מוגנים לרבות חשש מפני פגיעה ברגשות הציבור.

ניתנה היום, ט' אדר תשפ"א, 21 פברואר 2021, בהיעדר הצדדים.

גיא אבנון, שופט